

Låsta dörrar

3:e pris, klassen gymnasieungdomar, av Maja Wadman.

En lång korridor i ett hotell fullt med dörrar befinner sig i mitt huvud. Utan att ens veta tanken av det så försöker någon öppna en ny dörr. En dörr som jag aldrig stigit igenom. Skramlet av den rostiga nyckeln som sätts i låset gör att jag får huvudvärk. Nyckeln vrids om och jag försöker tvinga tankarna att välja en annan dörr som jag vet är bra.

Kanske den dörr jag öppnar när allt bara är enkelt. Det är ett välstädat hotellrum med en stor säng och den där chokladbiten som alltid finns på nattduksbordet. Där inne är jag inte så ofta som jag önskar att jag var men jag tror att hissen upp till den våningen är trasig så jag vågar aldrig åka dit.

Men sen finns det, det där rummet som ingen städar. Som har skylten "Vänligen stör ej". Där inne kan jag bara vara mig själv, bara vara den jag är. Där alla tankar bara kan vandra längs den gulvita tapeten och sen rinna ner i avloppet i den ostädade duschen. Jag kan erkänna att det är där som jag är just nu när jag skriver det här.

Jag tränger undan tankarna och nyckeln flyger ut ur låset och trycket i huvudet försvinner. Vem vill in genom dörren och varför? Jag trodde att jag var den enda som styrde vad som händer i mitt huvud men jag har tydligen fel.

Jag följer nyckeln med blicken och ser den falla ner på golvet. Det tar knappt en sekund innan nyckeln smulas sönder och försvinner. Kvar ligger askan utspritt över det bruna golvet som nu färgats vitt av smulorna. Jag försöker torka bort det vita med handen men det sitter för hårt. Hur kunde allt det här hända? Har jag för dålig koll på mina tankar som låter dem göra hur de vill?

Ibland kan jag styra vilken dörr jag går in i, men ibland är det som att mitt undermedvetna är för nyfiken för sitt eget bästa. Som idag när jag hittade en nyckel under mattan i korridoren. Jag sprang ivrigt runt och letade efter att nyckeln skulle passa en av de gamla dörrarna och att jag skulle höra det underlättande klicket. Efter att jag provat dörr efter dörr, hör jag ett svagt knäppande i dörren jag nu står framför. Nyckeln vrids om och jag smyger mig in genom den bruna rangliga dörren och får syn på sopsäckar. Flera stycken. Jag ser säkert 10 stycken. Rummet i sig ser inte alls ut som de andra. Det här rummet är litet och trångt. Knappt plats för något mer än mig och sopsäckarna.

Känslan av illamående springer igenom min kropp när jag tar första steget över tröskeln.

Sakta tar jag mig fram till den första sopsäcken som det står en 1:a på.

Det är en svart säck med ett svart snöre som tvingar tillbaka innehållet som verkar röra sig inuti. Jag tar tag i den svans som rosetten slutar med och drar långsamt i den för att hinna förbereda mig. Det kändes som när man sakta drar av ett plåster, där klistret fortfarande binder med huden.

Påsen går upp och snöret faller ner till marken. Innehållet i påsen rör sig snabbare och snabbare. Ut ur påsen kommer vita nallebjörnar med glasögon. Jag förstår direkt vad för rum jag befinner mig i. Minnesrummet. Ett minne från högstadiet. Jag gav nallebjörnen till en kille som jag tyckte om under alla hjärtans dag och jag kommer tydligt ihåg hur han tog den och kastade den i soporna framför mig. "Du är en tönt", sa han. Jag tar upp nallen ur sokkorgen med tårarna i halsen och springer in vid närmaste toalett och gråter. Just den nallen sover jag fortfarande med om nätterna, som en trygghet att aldrig bli bortkastad och glömd.

Glasögonen som sitter på nallen är också ett minne från högstadiet. Första dagen med glasögonen blev jag mobbad. Att jag inte ser ut som de andra. Och från den dagen mår jag alltid lite dåligt att se mig i spegeln med dem på. Jag är annorlunda och det är okej. Synd bara att Maja, 14 år, inte hade modet att stå upp för att vara annorlunda.

Illamående, obehag, ånger och sorgsenhet flyter över mig som vågor. Jag kommer kräkas.

Okontrollerat skriker jag rakt ut samtidigt som jag i panik kastar iväg säcken som nu är tom. Ser mig omkring och ser att de andra sopsäckarna nu börjar öppna sig själv. Jag vänder mig och springer ut genom dörren. Av ren vana springer jag mot det lugna och stökiga rummet, det snabbaste jag kan barfota. Förbi dörrar, längs flera korridorer tills jag skymtar skuggor av den ljusgröna dörren. Jag rycker tag om handtaget och dörren är låst. Dörren som alltid är öppen för att jag snabbt ska kunna ta mig ifrån det obehagliga in i min safe zone är nu låst.

Jag skymtar nallarna i ögonvrån som tar sig närmare och närmare mig. Jag får panik. Det blir kortslutning i huvudet och jag slår allt vad jag kan på dörren. Och ju mer jag slår, ju snabbare kommer nallarna närmare mig. Slag efter slag börjar dörren gå sönder. Efter vad som känns som tusen slag tar jag tag och sliter upp dörren. Springer in, när golvet plötsligt börjar knaka och gå sönder. Jag ramlar rakt genom golvet ner mot den mörka dystra källaren, jag är tillbaka vid där allt startade med osäkerhet och ensamhet. Tillbaka vid ruta ett.